

מ"ת (באר-שבע) 44122-10-12 - אילן פרש נ' מדינת ישראל

מ"ת (באר-שבע) 44122-10-12 - אילן פרש נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

מ"ת (באר-שבע) 44122-10-12

בע"ח (באר-שבע) 45182-11-12

אילן פרש (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ'

נ ג ד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד איילת קדוש

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[06.03.2013]

כב' השופט נסר אבו טהה

החלטה

1. בפני עתירה לגילוי ראייה חסויה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות, במסגרתה עותר המבקש להורות על הסרת החיסיון ביחס למועד מסירת המידע וכן את זהות האדם אשר מסר את הידיעה נשוא תעודת החיסיון, ולחילופין, ככל שבית-המשפט יתרשם, כי חשיפת זהות האדם שמסר את המידע עלולה לסכן את ביטחונו, להתיר את חקירתו מאחורי פרגוד.

2. ביום 25.10.2012, הוגש כנגד העותר כתב אישום בגין ביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, שעניינו, כי בתאריך 21.10.2012 בשעה 17:30, נטען, כי העותר נכנס אל בית י.פ. ילידת 1939, ובן זוגה מ.ר. יליד 1940 (להלן: "המתלוננת והמתלונן") ברחוב הקנאים 2/1 בבאר-שבע (להלן: "הבית"), עת שדלת הכניסה הייתה פתוחה, כיוון שהמתניו לאנשים שהיו צריכים להגיע. בזמן שהמתלוננת עמדה בסלון והמתלונן היה בחדר השירותים, העותר נטל תיק שהיה מונח על הכיסא. המתלוננת התחילה לצעוק "גנב, גנב". העותר התקרב אל המתלוננת, חבט באגרופו בבטנה ובידו השנייה חנק את צווארה בחוזקה, עד אשר המתלוננת חשה סחרחורת, התקשתה לנשום וגופה רעד. בשלב זה עזב העותר את המתלוננת וברח מהבית כשהוא נושא עמו את התיק. המתלוננת החלה לרדוף אחרי העותר והמתלונן הצטרף אליה למרדף. העותר נמלט לתוך בניין מגורים ברחוב הקנאים 14, טיפס במדגרות ועלה לקומה השנייה, שם החביא את התיק בארון חשמל. נטען, כי כשירד העותר מהבניין, הצליח המתלונן לתפוס אותו, אחז בו ושאל אותו "היכן התיק?" העותר אמר למתלונן היכן החביא את התיק. המתלונן ביקש מא.ז. (ע"ת 4 לכתב האישום), שהיה באותה עת במקום, לאחוז בעותר על מנת שלא יברח, ובזמן זה המתלונן עלה לבניין על מנת לחפש אחר התיק. נטען, כי המתלונן מצא את התיק בארון החשמל. במקביל, העותר הצליח להשתחרר מאחיזתו של א.ז. לאחר שדחף אותו עם ידיו בחזהו, ונמלט מהמקום.

3. בתאריך 07.11.2012, הנפיק השר לביטחון פנים, תעודת חיסיון, מתוקף סמכותו לפי סעיף 47 לפקודת הראיות, לפיה כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מספר 12-0439-079 (להלן: "הידיעה"), לרבות מועד מסירת המידע, הינם חסויים. החיסיון נומק בכך שגילוי המידע עלול לסכן שלומם של בני אדם וכן פגיעה בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.
4. לשיטת ב"כ העותר, עיון בתוכן הידיעה שנמסרה לידי מלמד, כי קיימת סבירות שהמקור נכח בזירת העבירה, וזאת הואיל והמקור ידע לציין בדבריו פרטים שרק מי שנכח במקום יכול היה לדעת אותם. על כן, לשיטת הסנגור, קיימת סבירות, כי המקור הוא בעצמו מבצע העבירה, ובהעדר חקירתו על ידי ההגנה, תיפגע זכותו של העותר להוכיח שאדם אחר ביצע את העבירה. עוד נטען, כי המתלוננים לא זיהו את העותר כמי שביצע את העבירה. עוד נטען, כי העותר חושד, כי המקור המודיעיני הינו אחד מעדי התביעה המפורטים בכתב האישום, ובפרט ע"ת 4, ע"ת 5, או ע"ת 7, ואם התשובה בחיוב, אזי אין שום עילה לחסות אותו ועדותו תהא בעלת פוטנציאל רב להגנת העותר.
5. באת-כוח המשיבה מנגד, עותרת לדחות את העתירה, הואיל ולשיטתה אין בחשיפת זהות המקור או מועד מסירת המידע, כדי לסייע בהגנת העותר, וזאת הואיל ותוכן הידיעה נמסר להגנה ועיון בתוכן אין בו כדי להצביע על חשוד פוטנציאלי אחר, אלא התוכן של הידיעה שנמסרה להגנה, מתיישב עם העדויות הגלויות בחומר החקירה. עוד נטען, כי הנימוקים שהיו בבסיס מתן החיסיון, עומדים בעינם.
6. מטבע הדברים בהליך מסוג זה, חלק מהדיון התקיים במעמד צד אחד בלשכתי במעמד קמ"ן תחנת משטרת באר-שבע, פקד שלמי דרעי, אשר הציג בפניי את מלוא הידיעה החסויה נשוא העתירה, וכן את הפרטים הרלוונטיים לשאלות שעורר העותר בטיעונו. הדיון תועד בפרוטוקול ידני שסומן "מ1".

7. מערך הראיות הלכאוריות שעומד לחובת העותר להוכחת העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ניצב על הודעת המתלוננת המתארת את מהלך השוד והאלימות בה השתמש העותר כלפיה. בנוסף, הודעת המתלונן אשר רדף אחרי העותר ותפס אותו, ולאחר מכן אמר לו היכן החביא את התיק ואכן התיק נמצא במקום שציין העותר. בנוסף, הודעות שני עוברי אורח - ע"ת 4 (בהודעתו מיום 22.10.2012, עמ' 1 שורה 2: "שמעתי צעקות של אישה "גנג גנג" יצאתי מהבית ראיתי את השכנה שלי צועקת "הרביצו לי שדדו אותי גנגו לי את התיק". שאלתי אותה מי? והיא אמרה לי בחור שלבש חולצה לבנה הצביעה לשם לכיוון רחוב הקנאים... אני באותו רגע הסתכלתי להיכן הצביעה לי וראיתי במרחק של לא יותר מ-10 מטר בחור שלובש חולצה לבנה בורח... רצתי ראיתי בקומה השנייה מישהו עם חולצה לבנה ושם ראיתי בחור מתכופף עם חולצה על הראש שהוא מסתיר את הפנים שלו אני פחדתי וירדתי למטה וחיכיתי בכניסה של הבניין שהבחור הזה לא ייצא... הגיעה (המתלוננת) ואני אמרתי לה שהשוד נמצא למעלה... שוב ראיתי את הבחור הזה שהיה עם החולצה על הפנים שהוא בלי החולצה על הפנים מיד זיהיתי שזה אילן פרש שגר בשכונה שלי (העותר)... אני ראיתי את אילן לוקח את הווילון שהיה לו ביד שהוריד אותו מהחלון של הקומה והתחיל לנגב תיק קטן כזה של אישה ואחרי הניגוב הכניס אותו לארון של החשמל בקומה השנייה. באותו רגע הגיע בעלה של (המתלוננת) ואני אמרתי לו שהגנב נמצא בקומה השנייה למעלה... הוא נכנס לכניסה ואז בדיוק אילן (העותר) יצא מהכניסה של הבניין שהחולצה הלבנה הייתה לו על הכתף שלו. בעלה של המתלוננת תפס אותו בידיים שלו וצעק "איפה התיק, איפה התיק?" ואילן פרש (העותר) אמר לו שהתיק נמצא בקומה השנייה בארון החשמל ואז בעלה של המתלוננת אמר לי "תחזיק אותו" והוא נכנס לכניסה ועלה למעלה באותו זמן אילן פרש (העותר) דחף אותי עם הידיים שלו על החזה וברח מהמקום ואמר לי "תיזהר לא להגיד את השם שלי". בעלה של המתלוננת ירד עם התיק ושאל אותי "איפה הבחור?" הכוונה לאילן (העותר) ואני אמרתי לו שהוא ברח."
- בנוסף קיימת הודעת י.ב. - ע"ת 7 לכתב האישום, שמתאר תיאור דומה לאירועים שתיאר ע"ת 4. יצוין, כי שני עדים אלה מכירים את העותר וזיהו אותו בבירור כמי שברח ונתפס על ידי המתלונן בכניסה לבניין. יודגש, כי על אף שהעותר לא זוהה במסדר זיהוי תמונות על ידי המתלוננים, זיהויו כשודד באירוע נשוא כתב האישום, מבוסס על יתר העדים (ע"ת 4, ע"ת 7), וכן העובדה, כי העותר הוא זה שנתפס על ידי המתלונן וזוהה על ידי שני העדים בתור העותר, המוכר להם טרם האירוע משכונת מגוריהם. עוד יצוין, כי המתלונן בתחנת המשטרה, זיהה את ע"ת 4 כמי שלבקשתו אחז בעותר במדרגות הבניין עד שהמתלונן עלה לוודא שאכן השודד החביא את התיק בארון החשמל. תיאור זה נתמך גם בהודעתו של ע"ת 7.
8. עתירה לגילוי ראיה עוסקת מטבעה באינטרסים נוגדים. מן הצד האחד האינטרס הציבורי המגלם בתוכו את הצורך בשמירה על חיי וביטחונם של המקור המודיעיני וכן שמירת חסיונם של מקורות מודיעיניים מתוך רצון להמשיך בשיתוף הפעולה עמם, ככל שאלה תורמים להגנת הציבור. מן הצד האחר של המתרס, עומדת זכותו של עותר לניהול משפט הוגן. בין שני האינטרסים, כבר נקבע מקדמה דנא, כי זכות הנאשם לניהול הליך הוגן, גוברת על האינטרס הציבורי, ככל שבית המשפט משתכנע שהראיה החסויה הינה חיונית להגנת הנאשם ואף אם צפויה פגיעה כלשהי מחשיפת הראיה (ראה בע"פ 4765/98, אבו סעדה נ' מדינת ישראל). עוד נקבע, כי גם אם מתרשם בית המשפט, כי הראיה אינה חיונית ממש, אולם עדיין היא נושאת חשיבות מסוימת להגנת הנאשם, אף אם בעלת ערך שולי, אז יבצע איזון בין מידת התועלת הצפויה להגנת הנאשם לבין מידת הפגיעה הצפויה באינטרס הציבורי (ראה בש"פ 155/08).
9. על רקע המבחנים שהותוו בפסיקה, ולאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים, וכן לטיעונים במעמד צד אחד, וכן עיינתי באסמכתאות הרלוונטיות, ושמתי לנגד עיני את נימוקי העתירה אל מול מצבת הראיות הלכאוריות העומדות לחובת העותר, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין העתירה להידחות, הואיל ולא מצאתי, ולו פוטנציאל, בחשיפת זהות מוסר הידיעה ומועד מסירתה, כדי לסייע להגנתו של העותר, שכן חומר הראיות שתמציתו מפורט לעיל, לא מבסס, ולו פוטנציאל מזערי, למעורבותו של מי מעדי התביעה או חשוד אחר במעשה השוד המיוחס לעותר.
10. המזכירות תשלח עותק ההחלטה לב"כ הצדדים.
11. ב"כ המשיבה מוזמנת ללשכתי לקבלת החומר שנמסר לעיוני חזרה.
12. הפרוטוקול הידני שסומן "מ1" ישמר במעטפה סודית בכספת בית המשפט.
- ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ג, 06 מרץ 2013, בהעדר הצדדים.